

Gyűrű

PRÓZA - LXI. évfolyam, 4. szám, 2017. január 27.

Most mi lesz? - kérdem magamban. Leereszteni a medencét egy jegygyűrűért? De hiszen mindjárt itt vannak a csapdosók. Kellene egy hal, lenyelné a gyűrűt, kifognánk, felválnánk a hasát, és minden megoldódna. Egy pillanatig irigykedve nézem Anna kezén a jegygyűrűt, vagyis a fél gyűrűt, hiszen a magyar nyelvben, ami páros, abból az egyik csak fél: fél szem, fél kéz, fél láb és így tovább. Anna is próbál egy-két merülést, de neki sem megy, ráadásul ő továbbra sem látja, hol van a jegygyűrű. Mégis ő menti meg a helyzetet, és hártja el a fejünk fölül a bajt, miközben én ott tanácstalankodom a sok tonnányi kimerhetetlen vízzel körülöttem, mereven figyelve a lábam előtt a ki-kialvó csillogást. Azt kérdi, hogy nem tudnám-e felhúzni a gyűrűt valamelyik lábujjamra. Érdekes ötlet. Nem megy ugyan, de akkor próbáljak rálépni, és húzzam a kis aranykarikát a medence széle felé. Ez viszont működik szépen, egymásba kapaszkodva, csigalassúsággal araszolunk kifelé, a báros lányt határozottan leköti ez a koreográfia. Egyre kisebb a víz, a létra közelében már alig ér mellig, én leszorítom a nagylábujjammal a jegygyűrűt, Anna odacsúsztatja melléje a saját nagylábujját, amíg megérzi ő is az apró fémtárgyat, aztán a kezembe fogózva lebukik, és diadalmasan a tenyerembe teszi házasságunk szimbólumát. Nem a gyűrűsujjamra, hanem a középsőre húzom vissza, arról nem tud lecsúszni.